

beregnet af ejendommens forskelsværdi (ejendoms-værdi ÷ grundværdi) efter fradrag af et af kommunalbestyrelsen fastsat beløb på mindst 12 000 kr. og højst 21 000 kr. pr. ejendom og et fradrag pr. lejlighed udover een på 2 000 kr. I København, Frederiksberg og over halvdelen af købstæderne (herunder alle købstæder med over 20 000 indbyggere og næsten alle med over 10 000 indbyggere) var det faste fradrag pr. ejendom fastsat til maksimum, d. v. s. 21 000 kr.

Herudover blev der fra 1. april 1956 i *købstæderne* opkrævet en tillægsejendomsskyld svarende til den ovenfor nævnte tillægsgrundskyld. Promillen for tillægsejendomsskyld udgjorde $\frac{3}{4}$ af promillen for tillægsgrundskyld, og tillægsejendomsskylden blev pålagt alle ejendomme, der ikke var fritaget for ordinær ejendomsskyld, dog med 2 modifikationer, dels vedrørende ejendomme med fritagelse for ejendomsskyld i henhold til byggestøttelovgivningen, dels vedrørende visse ejendomme opført før 1890 i de store købstæder.

For ejendomme med fritagelse for ordinær ejendomsskyld i henhold til byggestøttelovgivningen var reglen den (jfr. lov nr. 166 af 24. maj 1955 § 1, stk. 2), at alle ejendomme, hvis skattefritagelse blev regnet fra et tidspunkt, der lå før 1. april 1947, blev pålagt fuld tillægsejendomsskyld. Da skattefritagelsen for en nybygning regnes fra den 1. april, der følger nærmest efter ejendommens første vurdering som fuldført byggeri, betyder den nævnte tidsgrænse, at alle ejendomme fuldført før 1. oktober 1945 kom til at svare fuld tillægsejendomsskyld. Ejendomme, hvis skattefritagelse i medfør af byggestøttelovgivningen regnes fra et tidspunkt mellem 1. april 1947 og 31. marts 1950 (d. v. s. ejendomme fuldført mellem 1. oktober 1945 og 1. oktober 1948), blev pålagt tillægsejendomsskyld med $\frac{2}{3}$ af tillægspromillen, medens ejendomme, hvis skattefritagelse regnes fra 1. april 1950 eller senere (d. v. s. ejendomme fuldført efter 1. oktober 1948), også blev fritaget for tillægsejendomsskylden.

For ejendomme med lejligheder omfattet af bestemmelsen i den dagældende lejelovs § 77, stk. 6, — d. v. s. lejligheder med en 1939-husleje på 800 kr. eller derunder, beliggende i ejendomme opført før 1890 i købstæder med over 30 000 indbyggere — gjaldt ifølge 1955-lovens § 2 en særregel. Disse ejendomme var fritaget for den ejendomsskyld, der forholdsmæssigt faldt på de nævnte lejligheder. Denne særregel har kun betydning for ganske få ejendomme i en halv snes af landets købstæder og har i øvrigt voldt kommunerne uforholdsmæssig stort administrativt besvær.

Ved lov nr. 31 af 15. februar 1957 blev den kommunale ejendomsskyld i København, Frederiksberg og købstæderne imidlertid *fikseret* til de beløb, der blev opkrævet i ejendomsskyld i skatteåret 1956-57, og det blev samtidig fastsat, at der fra og med skatteåret 1957-58 overhovedet ikke må pålignes ny ejendomsskyld i disse kommuner. Dette indebærer for det første, at alle nye ejendomme (herunder nye til- og ombygninger til ældre ejendomme) — d. v. s. bygninger opført efter 1. oktober 1955 — overhovedet ikke betaler ejendomsskyld, men kun grundskyld. For det andet betyder fikseringen, at de „ældre“ ejendomme (d. v. s. ejendomme opført før 1. oktober 1955) nu svarer kommunal ejendomsskyld med et fast beløb — kaldet „fikseret kommunal ejendomsskyld“ — hvis størrelse er uafhængig af den stigning i ejendomsværdierne, der fandt sted ved den almindelige vurdering pr. 1. september 1956 og af eventuelle senere stigninger i ejendomsværdierne. Derimod er der givet særlige regler om nedsættelse af den fikserede kommunale ejendomsskyld i særlige tilfælde, hvor en ejendoms forskelsværdi bliver forringet, f. eks. som følge af nedrivning eller stigning i grundværdien, ligesom der er givet særlige regler om fordeling af den fikserede ejendomsskyld i tilfælde af en ejendoms udstykning.

Fikseringen er i øvrigt formelt sket på den måde, at det er de i 1956-57 pålignede *skattebeløb*, der er blevet fikseret for de enkelte ejendomme, men ikke ejendommens skattepligtige ejendomsværdier (forskelsværdier) for dette skatteår, og for købstædernes vedkommende er den i 1956-57 pålignede tillægsejendomsskyld indbefattet i den fikserede kommunale ejendomsskyld. For de ejendomme, der i 1956-57 helt eller delvis var fritaget for at erlægge ordinær ejendomsskyld eller tillægsejendomsskyld, udgør den fikserede ejendomsskyld dog de skattebeløb, der skulle have været betalt i 1956-57, såfremt ejendommen ikke havde været fritaget. Samtidig er der i loven af 15. februar 1957 givet særlige regler om fritagelse for fikseret kommunal ejendomsskyld svarende til de hidtil for den ordinære ejendomsskyld gældende. Som følge heraf vil den fikserede ejendomsskyld „vågne op“ i samme øjeblik, ejendommen ikke længere opfylder betingelserne for skattefritagelse.

B. Sognekommunerne.

Medens ejendomsskatterne til bykommunerne (København, Frederiksberg og købstæderne) udskrives med faste promiller og altså kan betragtes som „faste skatter“ i den forstand, at deres størrelse er uafhængig af kommunens samlede skattebehov,